Душі досада грізно брови хмурить.
Прошу прощення в доброго Христа,
Що не пізнав раніш його премудрість —
Високу й чисту, як гірський кришталь.

Прости 'мя, Боже, що задув я свічку
У Храмі долі посеред грози,
Що для мене у горобину нічку
Не виточив я Сонця із сльози.

Прости за те, що пісню горе вбило,
Що Духові в душі не дав повстать,
Коли чуже, брудне, поганське рило
Прийшло мою Вкраїну звоювать.

Прости 'мя, Боже, що вечірній смуток
Мої стражденні затулив уста,
Коли ішли, ну, хлопчаки, під Крути,
А я до них, сердешних, не пристав.

Прости, що птахом у світи не зринув,
Що в час лихий зневіру не зборов,
І, тулячи хлібину і калину,
До свого Вифлеєму не дійшов.

Прости мені, що мову материнську
Не захистив од бруду і чуми.
Але я ще не крапку ставлю — риску
Кладу отам, де воля б'є крильми.